

Avui, Dia del Seminari

El diumenge més proper a la festivitat de sant Josep se celebra el Dia del Seminari. Aquesta jornada es ve celebrant des de 1935 amb un mateix objectiu: suscitar vocacions sacerdotals mitjançant la sensibilització, dirigida a tota la societat i en particular a les comunitats cristianes. El lema d'enguany és «Senyor, què maneu que faci jo?» i s'ha pres del poema «Vuestra soy, para vos nació» de santa Teresa de Jesús. D'aquesta manera la diada s'emmarca en el context de l'Any Jubilar Teresià que estem vivint. Les delegacions de Pastoral Vocacional i els seminaris diocesans de Catalunya han muntat el web

www.diadelseminari.com, on hi ha vídeos, materials i informacions interessants per aquesta jornada.

GLOSSA

Néixer i créixer en la comunitat

Missa vespertina d'un dels darrers diumenges abans de Quaresma, amb una concurrència notable. Un matrimoni jove, amb una filla d'encara no un any, està situat als darrers rengles de l'església. En alguns moments, la criatura s'inquieta i fa algun soroll. L'agafen a coll i calla. Passada una estona, es torna a inquietar. El pare se situa, amb ella en braços, al final del temple. El moviment la distreu i la menuda torna a callar. Abans de la lectura de l'Evangelí, l'animador dels cants entona l'al·leluia. El pare, instintivament, es mou com dansant; segueix el ritme i fa ballar la criatura. La filla somriu satisfeta. Participa de la lloança joiosa abans d'escoltar la Paraula del Senyor. Acabada la lectura, pare i filla tornen al banc, amb la mare. La nena s'adorm en braços del pare de la terra, també en braços del Pare del cel.

L'infant que durant la missa, quan decau la seva atenció, juga al banc de l'església; el que repassa un conte i que quan arriba el rès del pàrenostre ho deixa tot i s'afegeix a la pregària en el que sap i recorda; el nounat que dorm plàcidament al bres-

sol o, despert, es mou i tot ho mira, o que escolta el rès del pàrenostre de llavis dels pares abans d'anar a dormir; els nens i les nenes, encara petits, que l'aprenen de llavis del pare o de la mare, o de tots dos i potser, també, d'un germà o germana més gran... Quina riquesa espiritual per a tots!

Mai la pregària és endebades, encara que ho sembli. Fer Déu present en la vida, familiaritzar-se amb les paraules emprades, descobrir-ne el sentit, gaudir dels moments adients. Respirar aquesta presència amb naturalitat i joia. Generar un sentit de pertinença agraïda a la comunitat dels creients. Néixer a la comunitat i créixer en la comunitat. Una responsabilitat dels pares que, amb el seu mestratge, esdevenen alhora testimonis. «Lloeu Déu al seu santuari, / lloeu-lo al baluard del firmament, / lloeu-lo per les seves gestes, / lloeu-lo per la seva grandesa. / lloeu-lo al so dels corns, / lloeu-lo amb arpes i lires, / lloeu-lo amb tambors i danses [...]. Que tot el que respira / lloï el Senyor» (Sl 150,1-4.6).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Els sacerdots que estimem

Quan s'apropa el dia de les vocacions sacerdotals i del Seminari, sentim que ens toquen un dels punts més sensibles de la vida eclesial. Perquè sense sacerdots no pot existir l'Església i sense bons sacerdots no pot existir una autèntica Església de Jesucrist. I perquè l'afirmació inversa també és veritat: tant el nombre de vocacions com la seva autenticitat depèn del «nombre de cristians autèntics» que hi ha a la nostra Església. És a dir, el Seminari, el conjunt de vocacions al sacerdot, és com un dels paràmetres principals que fan servir els metges per mesurar la salut d'una persona en una revisió mèdica general, o com l'observació dels fruits d'un arbre, el seu nombre i la seva qualitat, per deduir si l'arbre està bé, si és bo o no, com ens va ensenyar Jesús (cf. Mt 7,16-20).

Així doncs, a tots ens preocupa la quantitat de vocacions al sacerdot, el nombre de seminaristes que es preparen per rebre el ministeri sacerdotal, tant com la seva qualitat de fe i vida lliurada i unida a Jesucrist. Però aquesta preocupació retorna sobre nosaltres mateixos. Perquè en definitiva «de tal Església, tals sacerdots; de tals cristians, tals ministres que els serveixen».

Es veu això amb tota claredat, si traslладem aquest principi a la relació que va tenir santa Teresa d'Àvila amb els sacerdots. Els qui han estudiat aquest aspecte de la seva vida, ponderen en primer lloc el profund afecte que els professava. Sempre van ser presents en tota la seva biografia; sense ells santa Teresa no hagués estat el que va arribar a ser, ni hagués pogut realitzar la seva obra. Per això ella sempre els «va defensar», sense faltar a la veritat. Com mou observar D. Julián d'Àvila, que amb una confiança total la segueix i la recolza en els seus viatges i fundacions, fins en les situacions més difícils, tot i ser un ancià, alliberant-la de la seva solitud i el seu desconcert, assegurant-li el seu suport sacerdotal; i el tracte amb Gaspar Daza o Gonzalo d'Aranda i la seva mateixa relació amb sant Joan d'Àvila, i molts d'altres. I comprovem la seva maduresa en l'amor, per saber destriar les febleses de sacerdots com les del jove rector de Becedas i l'ambigüitat del sacerdot sevillà Garcíalvarez, sense retirar-los el sincer afecte i el reconeixement. I l'eficàcia de la seva oració d'intercessió perquè un sacerdot surti d'una situació irregular... Un autor conclou en aquest sentit:

«Teresa els va correspondre (als sacerdots), introduint-los en el seu món de Déu i fent-los tastar els fruits i consols de l'oració.»

Una Església que estimi així els sacerdots i els senti inserits en la seva vida d'aquesta manera és una Església fecunda. L'espiritualitat teresiana necessita ser adaptada a la que és pròpia dels sacerdots seculars, però la seva inspiració ha ajudat molts. Tenim a prop els testimoniatges de dos sacerdots diocesans, que il·luminats per l'espiritualitat de santa Teresa, van fundar sengles obres o carismes a l'Església: els sants Enric d'Ossó (Companyia de Santa Teresa) i Pedro Poveda (Institució Teresiana).

La reforma de l'Església que s'anhelava i promovia al segle XVI tant o més que avui, requeria sacerdots de ciència i virtut. Així ho va expressar repetidament sant Joan d'Àvila en els seus *Memoriales*.

- Sense sacerdots savis i sants no hi ha possible Església reformada.
- Evidentment d'aquestes dues qualitats la més important és la virtut.
- Aquesta, la virtut, neix de la trobada de fe i la vivència d'amor amb Jesucrist que s'encomana i es comparteix a l'Església.

En el camí de la virtut hom es fa capaç de sentir la crida de Crist a seguir-lo com a apòstol. Qui respon es gira cap als germans a l'Església i es posa a servir-los rentant-los els peus i preparant la taula de la Paraula i de l'Eucaristia. Aquest és un sacerdot.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

AGUSTÍ BORRELL

Santa Teresa de Jesús: 500 anys

La celebració del V Centenari del naixement de santa Teresa és una oportunitat per agrair la vida i el missatge d'aquesta dona extraordinària del s. XVI, que continua essent encara avui un model per a moltes persones. Dissabte 28 de març, dia del seu aniversari, tindrà lloc a Montserrat una eucaristia (11 h) i una ofrena de les famílies carmelitanes i teresianes a la imatge de santa Teresa que hi ha a la plaça del monestir. El P. Agustí Borrell és carmelita descalç.

Com és l'espiritualitat de santa Teresa?

El centre de la seva vida era la relació personal d'amor amb Déu. Ella sent l'experiència d'un Déu proper, que és present en l'interior del creient i ofereix a cadascú una amistat forta i intensa. D'aquesta relació d'amistat brolla un estil de vida evangèlic marcat per la senzillesa, l'alegria i la confiança, totalment dedicat al servei de Déu i dels altres.

Què la va fer tan autèntica?

Per a ella la fe no és una teoria o una obligació, sinó una certesa, una experiència real de relació amb Jesucrist que l'omple de goig i de valentia. I això traspuava en la seva actitud i en les seves paraules, cosa que la feia molt seductora. Moltes persones la van seguir i així es va estendre la família que ella va fundar, la del Carmel descalç.

Què diria avui Teresa als cristians de carrer?

El V Centenari és una nova ocasió per sentir la crida que Teresa fa a tothom a anar a fons en la vida, a no quedar-nos en la superficialitat, a ser realment lliures i no deixar-nos enganyar o esclavitzar per res ni per ningú. I a viure la fe cristiana amb alegria, amb confiança i amb decisió.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Acció de gràcies per la música i el cant

Gràcies, Senyor, per haver-nos donat el cant: davant teu copsem la seva meravellosa harmonia.

Quan canto per tu t'escolto en el meu mateix cant.
Al-leluia!
Gràcies, Senyor, pels cants: i per tu, que en el cant ets la música.

Quan canto per tu, ja ets present en la meva capacitat de cantar.
Al-leluia!

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

Para horas difíciles

—¿Has sido humillado? Jesús lo fue también.
—¿Te han escupido y golpeado? A Jesús también.
—¿Te han perseguido? A él también. Y lo encerraron.

—¿Fuiste traicionado? Jesús padeció traición también.

—¿Lloras? Así lloró Jesús.

—¿Sufres? Así sufrió Jesús.

—¿Te sientes clavado —inmóvil— en tu cruz? Jesús también.

—¿Gritas? También gritó Jesús.

«¡Es Jesús! Acércate a Él / si te hallas triste, abandonado, / cansado de luchar, tal vez vencido, / agobiado de sufrimientos y cruces; incomprendiones e ingratitudes... / Que Él sabe de tristezas y agonías / y sabe qué es amar sin ser amado, / y sabe cómo punzan y dañan las espinas.»

Teresa de Jesús escribió:

—«Sea Cristo... mi confianza; / de él solo... mi asimiento; / en sus cansancios... mi aliento; / y en su imitación... mi holganza.»

Si estamos en cama y con fiebre alta, pesarnos y decaídos —el alma acusa los golpes del cuerpo enfermo—,... es entonces cuando podemos convertir nuestro estado de **postración**... en verdadera **oración**, con sólo identificarnos y unirnos a Jesús crucificado.

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La crisis

Las crisis forman parte de la condición humana. Así que hay que asumirlas y estar preparados para afrontarlas sin que nos pillen desprevenidos.

Una crisis es una situación de duelo, de nostalgia. Se apodera de nosotros el miedo generado por lo desconocido. En un momento de cambio no sabemos qué sucederá, y eso nos produce desasosiego. Pero la desesperación no es una buena consejera en los momentos de crisis.

Y en este contexto podemos redescubrir la presencia de Dios en nuestra vida. Tal vez, distraídos con tantos asuntos importantes, nos habíamos olvidado de lo esencial. Cuando se derrumban los muros de nuestras seguridades, cuando comprobamos la inconsistencia de cuanto nos rodea, buscamos la solidez de lo inalterable, de lo inmutable, del fundamento de la existencia: el Absoluto.

La crisis nos invita a ejercitarnos en valores como la paciencia, la humildad, la creatividad, el coraje, la solidaridad, la esperanza, la austeridad, el optimismo, que en circunstancias más favorables no hubieran arraigado en nosotros. Las crisis son inevitables, pero son una oportunidad para crecer como personas.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

23. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o més breu: Dn 13,41c-62) / Sl 22 / Jn 8,1-11]. Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. □ Dimecres [Is 7,10-14; 8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Solemnitat de l'Anunciació del Senyor per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzaret, anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, màrtir.

26. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jn 8,51-59]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, màrtir.

27. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, màrtir.

28. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10.11-12ab.13 / Jn 11,45-56]. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. ■ † Diumenge vinent, Diumenge de Rams (litúrgia de les hores: 2a setmana) [*Abans de la processó*: Mc 11, 1-10 (o bé: Jn 12,12-16). *Missa*: Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mc 14,1-15,47 (o més breu: Mc 15,1-39)]. Sant Ciril, diaca i màrtir; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, verge, a Toledo.

DIUMENGE V DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,31-34)

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor.

»L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meua llei en el seu interior, l'escriurà en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

▶ Salm responsorial (50)

R. Déu meu, creeu en mi un cor ben pur.

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em pengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, / que em sostingui un esperit magnànim. / Ensenyaré els vostres camins als pecadors, / i tornaran a vós els qui us han abandonat. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,7-9)

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 12,20-33)

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Betsaida de Galilea, i li pregaven: «Senyor, voldríem veure Jesús». Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus.

»En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora que jo he vingut. Pare, gloriífiqueu el vostre nom». Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré». La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi». Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 31,31-34)

«Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que haré con la casa de Israel y la casa de Judá una alianza nueva. No como la alianza que hice con sus padres, cuando los tomé de la mano para sacarlos de Egipto: ellos quebrantaron mi alianza, aunque yo era su Señor —oráculo del Señor.

»Sino que así será la alianza que haré con ellos, después de aquellos días —oráculo del Señor—: Meteré mi ley en su pecho, la escribiré en sus corazones; yo seré su Dios, y ellos serán mi pueblo. Y no tendrá que enseñar uno a su prójimo, el otro a su hermano, diciendo: "Reconoce al Señor." Porque todos me conocerán, desde el pequeño al grande —oráculo del Señor—, cuando perdone sus crímenes y no recuerde sus pecados.»

▶ Salmo responsorial (50)

R. Oh Dios, crea en mí un corazón puro.

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme; / no me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Devuélveme la alegría de tu salvación, / afiánzame con espíritu generoso: / enseñaré a los malvados tus caminos, / los pecadores volverán a ti. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (He 5,7-9)

Cristo, en los días de su vida mortal, a gritos y con lágrimas, presentó oraciones y súplicas al que podía salvarlo de la muerte, cuando en su angustia fue escuchado.

Él, a pesar de ser Hijo, aprendió, sufriendo, a obedecer. Y, llevado a la consumación, se ha convertido para todos los que le obedecen en autor de salvación eterna.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 12,20-33)

En aquel tiempo, entre los que habían venido a celebrar la fiesta había algunos griegos; estos, acercándose a Felipe, el de Betsaida de Galilea, le rogaban: «Señor, quisiéramos ver a Jesús.» Felipe fue a decírselo a Andrés; y Andrés y Felipe fueron a decírselo a Jesús. Jesús les contestó: «Ha llegado la hora de que sea glorificado el Hijo del hombre. Os aseguro que si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda infecundo; pero si muere, da mucho fruto. El que se ama a sí mismo se pierde, y el que se aborrece a sí mismo en este mundo se guardará para la vida eterna. El que quiera servirme, que me siga, y donde esté yo, allí también estará mi servidor; a quien me sirva, el Padre lo premiará.

»Ahora mi alma está agitada, y ¿qué diré?: Padre, líbrame de esta hora. Pero si por esto he venido, para esta hora. Padre, glorifica tu nombre.» Entonces vino una voz del cielo: «Lo he glorificado y volveré a glorificarlo.» La gente que estaba allí y lo oyó decía que había sido un trueno; otros decían que le había hablado un ángel. Jesús tomó la palabra y dijo: «Esta voz no ha venido por mí, sino por vosotros. Ahora va a ser juzgado el mundo; ahora el Príncipe de este mundo va a ser echado fuera. Y cuando yo sea elevado sobre la tierra atraeré a todos hacia mí.» Esto lo decía dando a entender la muerte de que iba a morir.

El Salvador beneito. Pintura de F. Zurbarán (1598-1664), Museu del Prado (Madrid)

COMENTARI

Volem veure Jesús

Entre els qui havien arribat a Jerusalem per celebrar la festa de Pasqua hi havia un grup de grecs que demanen a Felip de Betsaida i a Andreu: «Volem veure Jesús». Aquest desig expressat amb tanta esperança pels grecs tradueix una aspiració que recorre els segles. Tot i que no són del poble d'Israel, són temorosos i cercadors sincers de la veritat.

Són moltíssims al llarg de la història els qui se senten fascinats per Jesús. Aquests grecs són presentats per l'evangelista com a personatges emblemàtics, que representen en certa manera tots aquells que cerquen Jesús. Així ho interpreta el mateix Jesús, que s'allarga parlant sobre la seva mort immi-

nent i diu: «Jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi». Tot seguit l'evangelista afegeix: «Deia això indicant com havia de ser la seva mort». «Si el gra de blat, quan cau a terra no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit». El qui viu preocupat per la seva vida, acabarà perdent-la; en canvi, qui no s'enganxi a ella en aquest món, la conservarà per a la vida eterna. Per mitjà de Jesús, l'home que s'havia allunyat de Déu retorna a ell. A l'antiga aliança, restringida al poble d'Israel, la succeeix la nova i definitiva aliança oberta a tots els pobles. Jesús és capaç d'atreure els grecs i els jueus cap a ell.

Aquesta aliança nova és anunciada al segle VI aC pel profeta Jeremies en una pàgina que és un dels cims de l'Antic Testament i que es llegeix a la

primera lectura d'avui. Aquests són els trets d'aquesta nova aliança: la interioritat («posaré la meua llei en el seu interior, l'escriurà en els seus cors»), la relació espontània amb Déu («tots em coneixeran, des del més petit fins al més gran») i el perdó del pecat que ha devaluat l'antiga aliança («els perdonaré la culpa i no els recordaré més el seu pecat»).

La nova aliança està escrita en el cor. La mort de Jesús en la creu ens ensenya que Déu escriu la seva llei en el cor de l'home bo estimant-lo fins a l'extrem. La participació en l'eucaristia és la comunió amb el cos i la sang de Crist que posa dintre nostre el desig de trobar-nos amb el Senyor.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Jornada diocesana de la Família. Va tenir lloc diumenge 8 de març, a la Casa de l'Església. Hi van participar una trentena de persones a la xerrada del vicari general, Mn. Jaume Berdoy, que va desgranar el lema de la Jornada: «L'Amor, missió de la família». Com a cloenda, els participants i algunes persones més es van sumar a la celebració de l'eucaristia del 2n diumenge de Quaresma, a la Catedral de Sant Llorenç.

Recés de Quaresma per a religiosos i religioses. Se celebrà el 7 de març, a la Casa de l'Església. Hi participaren unes 50 persones. Dirigí el recés el P. Josep Maria Henríquez Farreras, osb, delegat per a la Vida Consagrada, sota el títol: «Santa Teresa de Jesús, model per als consagrats». Després d'un temps llarg de silenci i reflexió es donaren diverses informacions diocesanes, per acabar amb la celebració de l'eucaristia.

AGENDA

Pregària vocacional. Com cada últim dijous de mes, també el dia 26 de març, a les 19 h, hi haurà una convocatòria de pregària vocacional a la capella de la Casa de l'Església, aquesta vegada, amb el testimoni del seminarista Mario Pardo.

Jornada per la vida. El 25 de març, festa de l'Encarnació, se celebra, com cada any, la Jornada per la Vida, enguany amb el lema «Hi ha molta vida en cada vida».

Trobada amb els adolescents i joves que es confirmaran. 28 de març, de les 17 a les 20 h, a la Casa de l'Església, amb el lema «Amb vosaltres cada dia». Serà una trobada senzilla però intensa, que complementarà la formació que els confirmands estan rebent ja a la catequesi. Hi haurà el testimoni d'un jove confirmat, uns tallers breus i una estona de pregària. Per a més informació: joventut@bisbat-santfeliu.cat

ESPECIAL DIA DEL SEMINARI

Acostem-nos a la vida d'aquest centre de formació de la mà d'un dels nostres seminaristes diocesans.

Vaig entrar al Seminari amb 39 anys, una edat una mica tardana que en ocasions m'ha donat no pocs mals de caps, sobretot a l'hora dels estudis, però gràcies a Déu amb l'ajuda de companys, formadors i professors me'n vaig sortint prou bé. Sense gairebé adonar-me'n, ja sóc al penúltim curs! I quan el temps passa volant, és que et trobes bé... No obstant hi ha moments de tot, en general puc dir que estic cada dia més satisfet de la decisió que vaig prendre d'entrar al Seminari.

He trobat molt recolzament per part de les diferents persones que es cuiden de la meua formació. Es repeteix sovint, però és cert: el temps de Seminari resulta força important per al futur sacerdot. Dit de manera col·loquial, imprimeix caràcter, és el que marcarà després la vida del futur sacerdot.

La formació dels preveres és encomanada a persones adients. Evidentment, com a humans que són, poden tenir les seves mancances i les seves dificultats, però veig que procuren posar tot el seu potencial, la seva saviesa i les seves experiències personals al servei dels que, si Déu vol, arribarem a ésser capellans. Per això s'esforcen i ens esforcem els propis seminaristes a procurar estar empeltats el més possible a Jesucrist.

Per a mi, això ha d'ésser un sacerdot: una persona que de la mateixa manera que Crist, passi pel món fent el bé i que les altres persones vegin en ell un fidel reflex d'aquell a qui segueixen: el Crist Crucificat i Resuscitat. En el coneixement exhaustiu d'aquest Crist trobarem el veritable sentit de la nostra tasca; sense conèixer-lo i estar units a Ell resulta impossible.

Que Déu beneeixi la tasca dels formadors, i als qui ens formem ens atorgui el do d'ésser dòcils a la veu de Jesucrist, que a la terra també treballa per mitjà de les medicions humanes.

Mario Pardo

ECO DE LA PALABRA

Los sacerdotes que amamos

Cuando se acerca el día de las vocaciones sacerdotales y del Seminario, sentimos que nos tocan uno de los puntos más sensibles de la vida eclesial. Porque sin sacerdotes no puede existir la Iglesia y sin buenos sacerdotes no puede existir una auténtica Iglesia de Jesucristo. Y porque la afirmación inversa también es verdadera: tanto el número de vocaciones como su autenticidad depende del «número de cristianos auténticos» que hay en nuestra Iglesia. Es decir, el Seminario, el conjunto de vocaciones al sacerdocio, es como uno de los parámetros principales que usan los médicos para medir la salud de una persona en un chequeo general, o como la observación de los frutos de un árbol, su número y calidad, para deducir si el árbol está bien, si es bueno o no, como nos enseñó Jesús (cf. Mt 7,16-20).

Así que a todos nos preocupa la cantidad de vocaciones al sacerdocio, el número de seminaristas que se preparan para recibir el ministerio sacerdotal, tanto como su calidad de fe y vida entregada y unida a Jesucristo. Pero esta preocupación se vuelve sobre nosotros mismos. Pues en definitiva «de tal Iglesia, tales sacerdotes; de tales cristianos, tales ministros que les sirven».

Se aprecia con toda claridad, si trasladamos este principio a la relación que tuvo santa Teresa de Ávila con los sacerdotes. Quienes han estudiado este aspecto de su vida, ponderan en primer lugar

el profundo afecto y el cariño que les profesaba. Siempre estuvieron presentes en toda su biografía; sin ellos santa Teresa no hubiera sido lo que llegó a ser ni hubiera podido realizar su obra. Por eso ella siempre les «defendió», aun sin faltar a la verdad. Conmueve observar a D. Julián de Ávila, que con una confianza total le sigue y le apoya en sus andanzas y fundaciones, hasta en las situaciones más difíciles, aun siendo un anciano, liberándole de su soledad y su desconcierto, asegurándole su apoyo sacerdotal; y el trato con Gaspar Daza o Gonzalo de Aranda y su misma relación con san Juan de Ávila, y otros muchos. Y comprobamos su madurez en el amor, para saber discernir las debilidades de sacerdotes como las del joven cura de Becedas y la ambigüedad del sacerdote sevillano Garcíalvarez, sin retirarles el sincero afecto y el reconocimiento. Y la eficacia de su oración de intercesión para que un sacerdote salga de una situación irregular... Un autor concluye en este sentido:

«Teresa correspondió (a los sacerdotes) metiéndoles en su mundo de Dios y haciéndoles gustar los frutos y consuelos de la oración.»

Una Iglesia que ame así a los sacerdotes y los sienta injertados en su vida de esta manera es una Iglesia fecunda. La espiritualidad teresiana necesita ser adaptada a la que es propia de los sacerdotes seculares, pero su inspiración ha ayuda-

do a muchos. Tenemos cercanos los testimonios de dos sacerdotes diocesanos, que iluminados por la espiritualidad de santa Teresa, fundaron sendas obras o carismas en la Iglesia: los santos Enrique de Ossó (Compañía de Santa Teresa) y Pedro Poveda (Institución Teresiana).

La reforma de la Iglesia que se anhelaba y promovía en el siglo XVI tanto o más que hoy, demandaba sacerdotes de ciencia y virtud. Así lo expresó repetidamente san Juan de Ávila en sus *Memo- riales*.

- Sin sacerdotes sabios y santos no hay posible Iglesia reformada.
- Evidentemente de estas dos cualidades la más importante es la virtud.
- Esta, la virtud, nace del encuentro de fe y la vivencia de amor con Jesucristo que se contagia y se comparte en la Iglesia.

En el camino de la virtud uno se hace capaz de oír la llamada de Cristo a seguirle como apóstol. Quien responde se vuelve hacia los hermanos en la Iglesia y se pone a servirles lavándoles los pies y preparando la mesa de la Palabra y de la Eucaristía. Ese es un sacerdote.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat